

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/16593 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 19 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 maart 2006 heeft het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COA) een aanvraag van appellant om vergoeding van legeskosten afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 mei 2007 heeft het COA een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) omvat de opvang in een opvangvoorziening in elk geval betaling van buitengewone kosten.

Ingevolge artikel 17 kan een asielzoeker een vergoeding ontvangen voor buitengewone kosten, als bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, die hij heeft gemaakt.

Ingevolge het tweede lid zijn buitengewone kosten noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.

In de toelichting op artikel 17, eerste en tweede lid, van de Rva 2005 is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Het gaat om kosten waarvan in redelijkheid geoordeeld kan worden dat zij noodzakelijk zijn. Het orgaan zal deze kosten in alle redelijkheid als buitengewoon moeten kunnen aanmerken. Voorwaarde hierbij is dat de kosten in enige mate (direct of indirect) gerelateerd zijn aan het verblijf in de voorziening of aan de (medische en mentale) situatie van betrokkene. Dat betekent dat het mogelijk is dat ook kosten vergoed kunnen worden die niet opgehangen zijn aan, of verbonden zijn met de asielprocedure. [...].

Die kosten komen voor vergoeding in aanmerking indien en voor zover zij voor betrokkene onontbeerlijk zijn en niet bekostigd kunnen worden uit de normale toelage. Indien in de noodzakelijke kosten van de asielzoeker op andere wijze kan worden voorzien, behoeven deze niet door het orgaan te worden betaald. Gedacht kan worden aan kosten die worden gedekt door een verzekering, of aan kosten waarvoor een andere persoon aansprakelijk is. [...]"

2.2. Appellant klaagt dat, samengevat weergegeven, de rechtbank, door te overwegen dat de bij hem voor het indienen van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten opgekomen legeskosten niet noodzakelijk zijn, heeft miskend dat hem niet kenbaar is gemaakt dat hij wordt opgenomen in het Project Terugkeer.

2.3. Niet in geschil is dat appellant tot de doelgroep van het project Terugkeer, als bedoeld in de brief van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) van 23 januari 2004 (TK 2003-2004, 19 637 en 29 344, no. 793) behoort. In dat kader zal appellant intensief en individueel worden gefaciliteerd, teneinde daadwerkelijke terugkeer naar het land van herkomst en vertrek uit Nederland te bewerkstelligen. Gedurende het hele project zal worden onderzocht of hij in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning, indien hij – ondanks alle inspanningen die hij verricht – buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken. In dat geval zal de minister appellant uitnodigen een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten in te dienen. Ter zake van die aanvraag zal appellant geen leges verschuldigd zijn.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het COA zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor appellant geen noodzaak bestond om voormelde aanvraag, vooruitlopend op een beoordeling in het kader van het project Terugkeer, in te dienen, zodat de bij hem opgekomen kosten geen noodzakelijke en om die reden geen buitengewone kosten zijn, als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Rva 2005. Dat aan appellant, naar hij stelt, nog niet kenbaar is gemaakt dat hij wordt opgenomen in het Project Terugkeer, maakt dat niet anders.

De grief faalt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. B. van Wagtendonk, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Wagtendonk
Lid van de enkelvoudige kamer

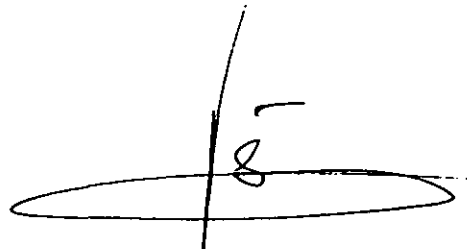
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 juni 2007

408

Verzonden: **22 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

cluster
Noord-Brabant

AZC Etten-Leur
t.a.v. de heer
Streek 15
4876 AT Etten-Leur

datum 28 maart 2006
ons kenmerk WB/06u0375
onderwerp Aanvraag vergoeding legeskosten
inlichtingen bij W. Broere
arkiesnummer 073 - 6223137
fax
bijlage(n)
uw brief

Kooikersweg 2
5223 KA 's-Hertogenbosch
postbus 248
5201 AE 's-Hertogenbosch
telefoon 073 622 31 11
fax 073 622 31 80

Geachte heer

Inleiding

Bij schrijven van Denz Advocaten d.d. 26-4-2006 heeft u het COA verzocht tot vergoeding van de door u verschuldigde buitengewone kosten in verband met leges. Ik bericht u hierbij als volgt:

Besluit

Het COA heeft uw aanvraag afgewezen. Hieronder volgt de motivatie van dit besluit.

Juridisch kader

In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005) is bepaald:

'De opvang in een opvangcentrum omvat in elk geval de volgende verstrekkingen:

(...)

g. betaling van buitengewone kosten.'

In artikel 17 van de Rva 2005 is vervolgens bepaald wat onder buitengewone kosten dient te worden verstaan. Artikel 17, tweede en derde lid van de Rva 2005 bepaalt in dit verband:

'Buitengewone kosten zijn noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.'

Correspondentie uitsluitend
aan het postadres met
vermelding van de datum en
het kenmerk van deze brief

'Buitengewone kosten worden slechts betaald voorzover vooraf door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers toestemming is verleend voor het maken van deze kosten, met uitzondering van kosten die voortvloeien uit noodsituaties waarin geen mogelijkheid bestond tot het verzoeken om toestemming.'

Uit de toelichting op artikel 17 van de Rva 2005 blijkt dat een asielzoeker aanspraak maakt op vergoeding van buitengewone kosten ingeval:

1. *het noodzakelijke kosten betreft en;*
2. *in die kosten niet op andere wijze kan worden voorzien.*

Buitengewone kosten kunnen derhalve voor vergoeding in aanmerking komen indien vooraf toestemming is verleend door het COA tot het maken van deze kosten, deze kosten noodzakelijk zijn en deze kosten niet uit de gewone toelage dan wel op andere wijze bekostigd kunnen worden.

Motivatie

De aanvraag vergunning tot verblijf waaraan de leges gekoppeld zijn heeft als beperking schrijnendheid. Het is niet noodzakelijk een dergelijke aanvraag in te dienen. Op het moment dat de heer _____ in het Project Terugkeer wordt opgenomen, wordt aan het criterium schrijnendheid ambtshalve getoetst. Het COA is op grond van bovenstaande van oordeel dat de door meneer verschuldigde legeskosten geen noodzakelijke kosten in de zin van artikel 17 Rva zijn.

Rechtsmiddelenclausule

Tegen dit besluit kunt u binnen vier weken na de dag waarop het aan u bekend is gemaakt beroep instellen bij de Vreemdelingenkamer van de rechtbank 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient u te richten aan:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken
Postbus 1601
2003 BR Haarlem
Faxnummer 023 - 512 66 01

Voor het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers
de Algemeen Directeur,
namens deze,
J.C.M.T. Tielemans
Manager opvang

cc. AZC Etten-Leur;
JZ Rijswijk
Denz advocaten en procureurs

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 06/16593

V nummer:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiser,
gemachtigde mr. E. Derksen,
advocaat te Arnhem,

tegen

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: COA),
verweerder.

I. Procesverloop

Eiser heeft op 26 april 2005 een aanvraag ingediend om vergoeding van buitengewone kosten in verband met leges.

Bij besluit van 28 maart 2006 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen.

Op 4 april 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 7 maart 2007. Eiser en verweerder zijn niet verschenen, met bericht van verhindering.

II. Overwegingen

1. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (Wet COA) is verweerder onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers. Ingevolge artikel 12 van de Wet COA kan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie regels stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen, als bedoeld in artikel 3. De Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005) strekt ter uitvoering van artikel 12 van de Wet COA.

In artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, van de Rva 2005 is bepaald dat de opvang in een opvangcentrum in elk geval de verstrekking 'betaling van buitengewone kosten' omvat.

Ingevolge artikel 17, tweede lid, van de Rva 2005 zijn buitengewone kosten noodzakelijke kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.

Ingevolge artikel 17, derde lid, van de Rva 2005 worden buitengewone kosten slechts betaald voorzover vooraf door het COA toestemming is verleend voor het maken van deze kosten, met uitzondering van kosten die voortvloeien uit noodsituaties waarin geen mogelijkheid bestond tot het verzoeken om toestemming.

Ingevolge artikel 17, vierde lid, van de Rva 2005 wordt de toestemming, bedoeld in het derde lid, uitsluitend verleend indien en voor zover de kosten noodzakelijk zijn en niet op andere wijze in de kosten kan worden voorzien.

2. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen omdat de door eiser verschuldigde legeskosten geen noodzakelijke kosten zijn in de zin van artikel 17 van de Rva 2005.

Verweerder voert aan dat de aanvraag vergunning tot verblijf waaraan de leges gekoppeld zijn als beperking schrijnendheid heeft. Het is volgens verweerder niet noodzakelijk een dergelijke aanvraag in te dienen. Op het moment dat eiser in het Project Terugkeer wordt opgenomen, wordt aan het criterium schrijnendheid ambtshalve getoetst.

3. Eiser stelt dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van schrijnendheid vanwege zijn lange verblijfsduur in Nederland, zijn gezinssituatie en de omstandigheid dat zijn verblijf al 11 jaren wordt gedoogd.

Eiser voert aan dat in het Project Terugkeer niet ambtshalve aan het criterium schrijnendheid wordt getoetst, zodat de te maken kosten in verband met het indienen van een aanvraag voor een reguliere vergunning noodzakelijk zijn. Indien ambtshalve aan schrijnendheid wordt getoetst stelt eiser dat van hem in alle redelijkheid niet kan worden verwacht dat hij in deze situatie blijft verkeren, totdat de Minister besluit hem een keer op te nemen in het Project Terugkeer. Verder resulteert deelname aan het Project Terugkeer in een vrijheidsbeperkende maatregel op een uitzetcentrum. Eiser stelt dat hij het zover niet wil laten komen.

Daarnaast voert eiser aan dat de ambtshalve toets aan schrijnendheid niet met dezelfde waarborgen is omkleed als een reguliere procedure.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

5. Niet in geschil is dat eiser tot de doelgroep van het Project Terugkeer behoort, als bedoeld in de brief van de minister van 23 januari 2004 (TK 2003-2004, 19 637 en 29 344, no. 793). In dat kader zal eiser intensief en individueel worden gefaciliteerd, teneinde daadwerkelijk terugkeer naar het land van herkomst en vertrek uit Nederland te bewerkstelligen.

Gedurende het hele project zal worden onderzocht of hij in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning, indien hij in verband met schrijnende omstandigheden niet uit Nederland kan vertrekken. In dat geval zal eiser worden uitgenodigd een aanvraag in te dienen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier in verband met schrijnende omstandigheden. Ter zake van die aanvraag zijn geen leges verschuldigd.

6. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor eiser geen noodzaak bestond om voormelde aanvraag, vooruitlopend op een beoordeling in het kader van Project Terugkeer, in te dienen, zodat de bij hem opgekomen kosten geen noodzakelijke en om die reden geen buitengewone kosten zijn, als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Rva 2005.

Eisers stelling, dat de ambtshalve toets aan schrijnendheid niet met dezelfde waarborgen is omkleed als een reguliere procedure, kan niet tot een ander oordeel leiden, nu er geen sprake

is van buitengewone kosten.

7. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor vergoeding van de legeskosten.

8. Het beroep is derhalve ongegrond.

9. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

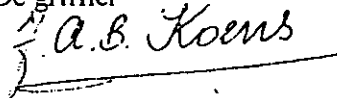
III. Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door en in het openbaar uitgesproken op **19 APR. 2007**
door mr. C. van Boven-Hartogh, rechter, in tegenwoordigheid van mr. J.A.B. Koens, griffier.

De griffier

De rechter

Afschrift verzonden op: **19 APR. 2007**

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

TOEGEGE ADVOCATEN

Toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 APR 2007	
ZAAKNR. 200702897	
AAN:	✓1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

Geeft eerbiedig te kennen,

De heer geboren op van Srilankaanse
nationaliteit, verblijvende te te dezer zake domicilie kiezende ten kantore van
advocaat en procureur mr. E. Derksen aan de Weverstraat 4B te 6811 EL Arnhem, die
bepaaldelijk tot gevolmachtigde is gesteld en als zodanig zal optreden, zulks met de macht
van substitutie;

MACHTIGING

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart ondergetekende,
mr. E. Derksen, advocaat te 6811 EL Arnhem aan de Weverstraat 4B, nadrukkelijk door
de heer geboren op van Sri Lankaanse
nationaliteit, bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen van een hoger beroepschrift
tegen de uitspraak van de rechtbank Middelburg, Awb 06/16593, d.d. 19 april 2007(bijlage
1).

De heer hierna te noemen appellant, kan zich niet verenigen met de uitspraak van
de rechtbank Middelburg, noch met de overwegingen die hieraan ten grondslag liggen en wel om
de navolgende redenen.

I. Achtergrond

1. Bij brief van 26 april 2005 heeft gemachtigde namens appellant schriftelijk het verzoek ingediend om appellant op grond van de discretionaire bevoegdheid een verblijfsvergunning te verlenen. Bij brief van 28 februari 2006 is appellant in de gelegenheid gesteld de aanvraag in persoon bij de gemeente in te dienen. Vervolgens heeft appellant op 14 maart 2006 bij de burgemeester van de gemeente Halderberge de aanvraag ingediend. Bij brief van 19 juni 2006 is appellant in de gelegenheid gesteld de aanvraag aan te vullen in verband met het mvv-vereiste.
2. Bij besluit van 9 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag afgewezen (**bijlage 2**). Namens appellant is op 18 augustus 2006 een bezwaarschrift ingediend gericht tegen het besluit van 9 augustus 2006. Op 24 januari 2007 heeft appellant beroep ingesteld wegens het uitblijven van een beslissing op het ingediende bezwaarschrift van 18 augustus 2006. Bij uitspraak van 9 maart 2006 heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard en de Staatssecretaris van Justitie opgedragen binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een beslissing te nemen op het bezwaar(**bijlage 3**). Op 23 april 2007 heeft appellant wederom beroep ingesteld wegens het nog altijd uitblijven van een beslissing op het bezwaarschrift (**bijlage 4**).

II. Procesverloop

3. Bij schrijven van 26 april 2005 is namens appellant verzocht om vergoeding van buitengewone kosten in verband met leges van een nog in te dienen aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'schrijnendheid'/conform beschikking van de Minister'.
4. Bij besluit van 28 mei 2005 is het verzoek van appellant om vergoeding van de nog te maken legeskosten afgewezen. Bij schrijven van 27 mei 2005 is namens appellant bezwaar aangetekend tegen het besluit van 28 mei 2005. Het COA heeft het bezwaarschrift als beroepschrift doorgezonden aan de rechtbank 's-Gravenhage. Bij schrijven van 17 maart 2006 deelt de gemachtigde van het COA mede dat het besluit van 28 mei 2005 wordt ingetrokken. Naar aanleiding hiervan wordt het beroep ingetrokken.
5. Bij besluit van 28 maart 2006 wijst het COA opnieuw het verzoek van appellant om vergoeding van de legeskosten af. Op 4 april 2006 heeft appellant tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 19 april 2007 verklaart de rechtbank het beroep ongegrond.

6. Onderhavig hoger beroepsschrift richt zich tegen genoemde uitspraak van de rechtbank Middelburg.

III. Grieven

7. Appellant heeft de volgende grief tegen de uitspraak van de rechtbank Middelburg.
8. In paragraaf 6 van haar uitspraak overweegt de rechtbank Middelburg *"De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat voor eiser geen noodzaak bestond om voormelde aanvraag, vooruitlopend op een beoordeling in het kader van Project Terugkeer in te dienen, zodat de bij hem opgekomen kosten geen noodzakelijke en om die reden geen buitengewone kosten zijn, als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Rva 2005."*
9. Appellant is van oordeel dat de rechtbank Middelburg in genoemde passage heeft miskend dat alhoewel appellant tot de doelgroep van het Project Terugkeer behoort, de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie appellant nimmer heeft opgenomen in het Project Terugkeer. Aan appellant is door de Minister nimmer medegedeeld dat hij behoort tot de doelgroep Project Terugkeer, noch dat gedurende dit Project wordt beoordeeld of hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning met gebruikmaking van de discretionaire bevoegdheid. Appellant heeft nog altijd geen schrijven ontvangen van de Minister met betrekking tot het Project Terugkeer.
10. In onderhavige zaak is van belang dat het gaat om een vreemdeling die al sinds 1994 in Nederland verblijft. Appellant heeft een gezin gevormd en heeft drie zeer jonge kinderen. Appellant verblijft geruime tijd zonder verblijfstitel en van hem kan in redelijkheid niet worden verlangd dat hij in deze onzekere situatie blijft verkeren totdat hij wordt opgenomen in het Project Terugkeer. Appellant wenst deel te nemen aan de Nederlandse samenleving en in het onderhoud van zijn gezin te kunnen voorzien. Het gezin kampt met grote financiële problemen. Noch de Nederlandse samenleving, noch het gezin van appellant is gebaat bij deze uitzichtloze situatie.
11. Deelname aan het Project Terugkeer resulteert in een vrijheidsbeperkende maatregel op het uitzetcentrum. Van appellant kan in redelijkheid niet worden verwacht dat hij het zover laat komen. Bovendien is die procedure niet met dezelfde waarborgen omkleed als het geval is in een reguliere procedure, zoals voorzien in de Vreemdelingenwet en nader uitgewerkt in het Vreemdelingenbesluit.
12. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 24 mei 2005, in zaak no. 200500099/1 (AB 2005, 260), geldt voor het nemen van een ambtshalve beslissing inzake verlening van een verblijfsvergunning regulier geen termijn en kan het uitblijven van een dergelijke beslissing dientengevolge niet ingevolge artikel 6:2, aanhef en onder b, van de

Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) worden gelijk gesteld met een besluit, zodat daartegen geen voorziening als bedoeld in artikel 7:1, eerste lid, van de Awb openstaat.

13. Dit betekent dat appellant geen rechtsmiddelen kan aanwenden tegen de omstandigheid dat hij niet wordt opgenomen in het Project Terugkeer en er geen ambtshalve beslissing wordt genomen. Op grond van artikel 6 van het EVRM heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht. Met haar overweging dat appellant een ambtshalve beslissing van de Minister in het Project Terugkeer dient af te wachten en de legesgelden derhalve niet in aanmerking komen voor vergoeding, wordt aan appellant ten onrechte het recht onthouden dan wel wordt appellant ten onrechte in zijn recht beperkt om zijn zaak binnen een redelijke termijn voor de rechtbank te laten komen. Nu appellant een reguliere aanvraag heeft ingediend, heeft hij inmiddels al tweemaal beroep ingediend wegens het uitblijven van een beslissing op het door hem ingediende bezwaarschrift. In het geval van een ambtshalve beslissing staat dit rechtsmiddel voor appellant niet open. Dit terwijl er sinds de datum van indiening van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier inmiddels 2 jaar zijn verstreken, dan wel drie jaar sinds de oprichting van het Project Terugkeer.
14. Appellant is derhalve van oordeel dat de inhoud van de uitspraak van de rechtbank Middelburg strijd oplevert met het bepaalde in artikel 6 EVRM. De uitspraak komt in aanmerking voor vernietiging.

IV. Conclusie

Om alle genoemde redenen verzoekt appellant het hogere beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank Middelburg d.d. 19 april 2007 te vernietigen, te bepalen dat het COA een nieuw besluit neemt op het verzoek van appellant, met veroordeling van het COA in de proceskosten in beide instanties.

Arnhem, 24 april 2007

mr. E. Derksen

